

РОБЪРТ ХАЙНЛАЙН КОЛУМБ Е БИЛ ГЛУПАК

Превод от английски: Милена Савова, —

chitanka.info

— Редно си е да се полее сделката — бодро заяви дебелакът, надвиквайки климатика. — Пийте, професоре, че вече изоставате с три чаши.

В прохладния полумрак на бара през прага пристъпи нов посетител и дебелакът радостно изрева:

— Ей, Фред! Фред Нолан! Елате при нас! — и се обърна към госта си. — Запознахме се по пътя насам, летим заедно чак от Ню Йорк. Седнете, Фред, запознайте се с професор Епълби — главен инженер на звездолета „Пегас“. По-точно, ще бъде негов главен инженер, когато построят звездолета. Току-що продадох на професора партида стомана. Хайде да пийнем по чашка да го полеем!

— С удоволствие, мистър Бърнс — съгласи се Нолан. — А с професора се познаваме. Моята компания му доставя прибори.

— Е, тогава наистина трябва да пийнем, просто е необходимо. За вас какво да бъде, Фред? Един „Старомоден“? А за вас, професоре?

— И за мен. Само че, ако обичате, не ме наричайте „професоре“. Първо, не съм професор, и второ, тази титла ме състарява, а аз съм още млад.

— Точно така, док! Пит, два „Старомодни“ и един двоен „Манхатън“! А всъщност аз наистина си ви представях като учен от комиксите — старец с дълга бяла брада. Ето, сега се запознахме с вас, и все не мога да разбера...

— Какво именно?

— Защо ви е притрябвало на вашите години да се погребвате в тази дупка...

— „Пегас“ не може да бъде построен в Ню Йорк, нали — отбеляза Епълби, — а и оттук е по-удобно да се стартира.

— То се знае, но аз говоря за друго. Вижте сега... С две думи, аз продавам стомана. На вас са ви нужни специални сплави за звездолета — моля, заповядайте, имате ги. Но сега, когато работата вече е завършена, кажете ми, за какъв дявол ви е притрябвало всичко това? Какво ви тегли към Проксима-Центавър или към която и да е друга звезда?

— Е, трудно е да се обясни — усмихна се Епълби. — Какво кара хората да се изкачват на Еверест? Кое е тласнало Пири към Северния полюс? Защо Колумб е уговорил кралицата да заложи диамантите си?

Никой не е достигнал до Проксима-Центавър, а ние искаме да достигнем.

Барманът донесе питиетата.

— Кажете, Пит — обърна се към него Бърнс. — Бихте ли се съгласил да летите на „Пегас“?

— Не.

— А защо?

— Тук ми харесва.

— У едни живее духът на Колумб, а у други — не — кимна Епълби.

— Колумб е смятал да се върне обратно — знаеше си своето Бърнс.

— А вие? Сам казахте, че дотам ще се лети не по-малко от шестдесет години. Вие няма да стигнете!

— Ние не, но нашите деца ще стигнат. А обратно ще се върнат нашите внуци.

— Но... Да не би да сте женен?

— Разбира се. Екипажът се състои само от семейства. Нали знаете, че проектът ще се осъществи от две-три поколения. — Той извади портфейла от джоба си. — Ето, това са мисис Епълби и Диана. Тя е на три и половина.

— Хубаво момиченце — каза Бърнс, като разглеждаше снимката. — И какво ще стане с него?

— Как какво? Разбира се, че ще полети с нас. Да не мислите, че ще я дам в приют! — Епълби допи коктейла си и стана. — Време е да се прибирам. Семейен човек съм — усмихна се той.

— Сега е мой ред — каза Нолан, след като той си тръгна. — От същото ли искате?

— Тъхъ — Бърнс стана от масата.

— Хайде да идем на бара, Фред, там е по-удобно за пиене, а на мен сега ми трябва не по-малко от шест чаши.

— Добре, но защо ще се наливате?

— Как защо? Нима не видяхте снимката?

— Е, и какво?

— Какво ли? Аз съм търговец, Фред, продавам стомана и не ми пука за какво ще я употреби купувачът. Готов съм да продам въже на човек, който се кани да се обеси с него. Но обичам децата и при

мисълта за това дребосъче, което родителите му вземат със себе си на тази идиотска експедиция!... Та те са обречени на гибел! Те няма да стигнат дотам!

— Може и да стигнат!

— Все едно, това е безумие. Хайде, побързай, Пит, и налей едно и за себе си. Ето, вземете Пит, той е човек мъдър. Няма да се впусне в никакви звездни авантюри. Хайде бе, Колумб! Глупак е бил тоя Колумб! Ахмак! Да си беше седял в къщи, а не да се шляе насам-натам.

— Неправилно сте ме разбрали, господин Бърнс — поклати глава барманът. — Ако нямаше хора като Колумб, и ние с вас нямаше да седим сега тук, нали така? Просто аз не съм пътешественик по характер. Но вярвам в пътешествията. И нямам нищо против „Пегас“. А деца е имало и на борда на „Мейфлауър“.

— Това съвсем не е едно и също — възрази Бърнс. — Ако господ е предназначил човека за полети към звездите, щеше да ни създаде с ракетни двигатели.

— Спомням си, че моят старец смяташе за нужно да се въведе закон против летателните апарати, за да не си чупят вратовете разни глупаци и защото на хората не им е отредено да летят. Не беше прав. Хората винаги искат да опитат нещо ново, затова има и прогрес.

— Не мислех, че помните времето, когато хората още не са летели — каза Нолан.

— О, аз съм вече доста възрастен. Само тук живея не по-малко от десет години.

— А не ви ли липсва свежият въздух?

— Не, когато бях барман на Четиридесет и втора улица, там и помен нямаше от свеж въздух, така че няма за какво да съжалявам. А тук ми харесва. И винаги става нещо ново. Отначало — атомна лаборатория, а сега „Пегас“. А най-главното е, че тук е моят дом. И притеглянето е всичко на всичко една шеста от земното. На Земята през цялото време ми отичаха краката, когато стоях зад бара, а тук тежа само тридесет и пет фунта. Не, харесва ми тук, на Луната.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.